

смѣе. Жалость гризе младитѣ имѣ сърдца. Тѣга, жалба жалеятъ по хорски неволи. Прѣди два дни пожаръ разнебити кѣщи, кошари, плѣвни . . . Оголѣха хората току речи отъ половината на селцето . . .

„Що ли сега правятъ почернѣли роби на теглото, колко ли сълзи бликатъ сега въ селото? . . . Мѣчно се сърдце весели, кога е село въ неволя; жално е, кога съсѣди гладуватъ, а дребни дѣца студуватъ . . . Хоро се играй, пѣсни се пѣятъ, татко, кога всички хора добруватъ . . .“ — тѣй рекоха булки крайморчанки, тѣй добави и умната Динка, сърцато българче, шарена латинка . . .

Георги.

Приказка за сивата крава и хитрия котакъ.

тишѣлъ мустакатиятъ котакъ Песоголвачо при сивата тънкорога крава Сладкодойка и почналъ около нея да се тѣрка, челото ѝ да бли-

же и дяволиго да мѣрка.

— Ахъ, хубавата ми кравичка, моята обична кумичка, ела, миличка, дружно да си